

Sygn. akt III AUa 990/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jacek Witkowski
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Elżbieta Kunecka (spr.)
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku F. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o waloryzację świadczenia

na skutek apelacji F. D.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze

z dnia 4 czerwca 2012 r. sygn. akt VII U 423/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2012 r. sygn. akt VII U 423/12 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze oddalił odwołanie F. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 1 marca 2012 r., którą organ rentowy dokonał waloryzacji renty z tytułu niezdolności do pracy.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca F. D. (ur. (...)) decyzją z dnia 22.02.1991 r. miał ustalone prawo do renty z tytułu zaliczenia do III grupy inwalidzkiej od dnia 02.03.1991 r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy wybrał wynagrodzenie z kolejnych 3 lat kalendarzowych, tj. z lat 1985 – 1987, ustalając przy tym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 107,62%.

Decyzją z dnia 28.01.2000 r. wnioskodawca miał ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Decyzją z dnia 01.03.2006 r. organ rentowy dokonał kolejnej waloryzacji świadczenia. Od tej decyzji F. D. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze. W trakcie postępowania sądowego wnioskował o przeliczenie podstawy wymiaru renty przez uwzględnienie wysokości wynagrodzenia dodatkowo wypłaconego w roku 1991 przez Państwowy Ośrodek (...) w B.. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 23.11.2006 r. w pkt I oddalił odwołanie od decyzji z dnia 1.03.2006 r., natomiast w pkt II przekazał do ZUS wnioski z dnia 23.11.2006 r. o przeliczenie podstawy wymiaru renty z lat 1985 – 1987 z uwzględnieniem wynagrodzenia dodatkowo wypłaconego przez pracodawcę w ramach ugody z 1990 r. w celu rozpoznania i wydania decyzji.

Organ rentowy wykonując powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, rozpoznał wniosek ubezpieczonego z dnia 23.11.2006 r. i decyzją z dnia 07.03.2007 r. odmówił przeliczenia świadczenia wyjaśniając, że do obliczenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie z lat 1985 – 1987 i tak ustalony wskaźnik jest najkorzystniejszy dla wnioskodawcy. Z kolei wypłacone dodatkowo wynagrodzenie za lata 1989 – 1990 pozostaje bez wpływu na zwiększenie wskaźnika za przyjęty okres, dlatego też świadczenie wypłacane będzie w tej samej wysokości.

Wnioskodawca złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze od decyzji z dnia 07.03.2007 r. Domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie podstawy wymiaru renty z lat 1985 – 1987 z uwzględnieniem wynagrodzenia dodatkowo wypłaconego przez Państwowy Ośrodek (...) w B. w ramach ugody z 1990 r. Odwołanie F. D. od decyzji z dnia 07.03.2007 r. zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 03.04.2008 r. Złożoną przez wnioskodawcę apelację Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił wyrokiem z dnia 21.10.2008 r.

Organ rentowy z urzędu wydał decyzję z dnia 01.03.2012 r., dokonując waloryzacji od dnia 01.03.2012 r. przysługującej wnioskodawcy renty. Waloryzacji dokonano na podstawie ustawy z dnia 13.01.2010 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 13.01.2012 r. (Dz. U. z 2012r. poz. 118) poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29.02.2012r. i wynoszącej brutto 1127,33 zł - kwoty waloryzacji tj. 71 zł. Po waloryzacji świadczenie wynosiło 1198,33 zł brutto.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd orzekł, że odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że wbrew twierdzeniom wnioskodawcy strona pozwana wykonała wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 23.11.2006 r., rozpoznając wniosek z dnia 23.11.2006 r. i wydając decyzję z dnia 07.03.2007 r. Organ rentowy przedmiotową decyzją odmówił przeliczenia świadczenia i wyjaśnił, iż do obliczenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie z lat 1985 – 1987. Zazaczył przy tym, że tak ustalony wskaźnik jest najkorzystniejszy dla wnioskodawcy. Wypłacone dodatkowo wynagrodzenie za lata 1989 – 1990 nie wpływało na zwiększenie wskaźnika za przyjęty okres, dlatego też świadczenie wypłacane było w dalszym ciągu w tej samej wysokości.

Sąd podkreślił jednocześnie, że wyrokiem z dnia 23.11.2006 r. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniu wnioskodawcy, nie zobowiązał organu rentowego do przeliczenia podstawy wymiaru renty z lat 1985 – 1987 z uwzględnieniem wynagrodzenia dodatkowo wypłaconego przez zakład pracy w ramach ugody z 1990 r., a jedynie przekazał wniosek F. D. z dnia 23.11.2006 r. o przeliczenie renty z uwzględnieniem w/w dodatkowego wynagrodzenia celem rozpoznania i wydania decyzji, co też zostało wykonane przez organ rentowy. Prawidłowość działania organu rentowego została potwierdzona prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 03.04.2008 r. oraz Sądu Apelacyjnego z dnia 21.10.2008 r. Z powyższych powodów w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, roszczenie wnioskodawcy w tym zakresie było bezzasadne.

Wnioskodawca zaskarżył decyzję waloryzacyjną z dnia 01.03.2012 r.

Sąd w pierwszej kolejności wyjaśnił, że będąc związany granicami zaskarżonej decyzji, rozstrzyga, czy sporna decyzja w swoim przedmiocie jest prawidłowa czy też nie.

W tym zakresie Sąd przyjął, że zgodnie art. 88 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr 153, poz. 1227 ze zm.), renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Stosownie do przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z 13.01.2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 118), waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29.02.2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71 zł. Z kolei stosownie do przepisu art. 4 ust. 5 cytowanej ustawy zmieniającej, w przypadku rent z tytułu częściowej niezdolności do pracy i rent inwalidzkich III grupy kwota waloryzacji wynosi 75% kwoty, o której mowa w ust. 1.

Sąd ocenił, że zaskarżona decyzja z dnia 01.03.2012 r. odpowiada prawu.

Bezspornie wnioskodawca miał ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wysokość obliczonej obecnie renty wynosi brutto 1127,33 zł. Sposób obliczeń dokonywanych przez organ rentowy był weryfikowany przez Sądy: Okręgowy i Apelacyjny, co też zostało już powyżej uzasadnione. Te zaś uznały działanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie dokonanych wyliczeń za prawidłowe. Obecnie zaskarżoną decyzją z dnia 01.03.2012 r. dokonano waloryzacji przysługującej wnioskodawcy renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w prawidłowy sposób, poprzez dodanie wskazanej w ustawie kwoty 71 zł do przysługującego świadczenia, wynoszącego w dniu 29.02.2012 r. brutto 1127,33zł.

Po waloryzacji od dnia 01.03.2012 r. świadczenie wynosi 1.198,33 zł brutto.

Reasumując Sąd podkreślił, że w zakresie kwestii roszczeniowych przedstawionych w przedmiotowej sprawie, organ rentowy decyzją z dnia 07.03.2007 r., wykonał wyrok Sądu Okręgowego z dnia 23.11.2006 r., odmawiając przeliczenia świadczenia, zaś co do obecnie zaskarżonej decyzji z dnia 01.03.2012 r. Sąd uznał, iż jest ona prawidłowa i zgodna z obowiązującym prawem, z tego też względu Sąd uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając Sądowi, że nie rozpoznał merytorycznie sprawy. Wnioskodawca zarzucił, że Sąd błędnie oznaczył przedmiot sprawy wskazując, że dotyczy ona waloryzacji świadczenia. Wnioskodawca podniósł, że nie domagał się waloryzacji świadczenia, a egzekucji wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy.

Ponadto wnioskodawca zarzucił, Sądowi, iż nie udzielił mu należytej ochrony Sądowej.

Wobec tak przedstawionych zarzutów wnioskodawca wniósł o uwzględnienie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poczynił w sprawie należyte ustalenia faktyczne, w sposób właściwy zastosował przepisy prawa, a w konsekwencji wydał prawidłowe orzeczenie.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez ten Sąd jak też argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i bez potrzeby ponownego przytaczania przyjmuje ją za własną.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych w apelacji w których skarżący podnosi, iż Sąd Okręgowy, jak również Sąd Apelacyjny w sposób niewłaściwy określiły przedmiot sporu, wskazać należy, zarzut ten nie zasługuje w żadnym stopniu na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że postępowanie cywilne w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, jest wszczynane wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego lub odwołania w razie nie wydania przez organ rentowy decyzji w terminie 2 miesiące od zgłoszenia roszczenia. W orzecznictwie przyjmuje się, że dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne, z wyjątkiem przewidzianym w art. 477⁹ § 4 kpc, a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania (zob. postanowienie SN z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000, nr 15, poz. 601; wyrok SN z dnia 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSNP 2001, nr 5, poz. 169).

Wnioskodawca wniósł odwołanie od decyzji z dnia 1 marca 2012 r., którą to organ rentowy ustalił wartość zwaloryzowanej renty poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 29.02.2012 r. tj. kwoty 1127,33 zł, kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł. Obecnie wysokość renty wnioskodawcy po waloryzacji wynosi 1198,33 zł.

Natomiast we wniesionym w dniu 26 marca 2012 r. odwołaniu wnioskodawca wyraźnie wskazał, iż odwołuje się od decyzji o waloryzacji renty z dnia 1.03.2012 r.

Nie ma zatem wątpliwości, że przedmiot sprawy na etapie postępowania sądowego został w prawidłowy sposób oznaczony. Natomiast fakt, że wnioskodawca przy okazji odwołania od decyzji z dnia 1 marca 2012 r. podnosił szereg dodatkowych kwestii, które były już przedmiotem rozpoznania we wcześniej toczących się postępowaniach nie wywiera wpływu na niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku obok kwestii związanych z przeprowadzeniem waloryzacji odniósł się również do pozostałych zarzutów, podniesionych przez wnioskodawcę, i wyjaśnił, że wyrokiem z dnia 23.11.2006 r. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniu wnioskodawcy, nie zobowiązał organu rentowego do przeliczenia podstawy wymiaru renty z lat 1985 – 1987 z uwzględnieniem wynagrodzenia dodatkowo wypłaconego przez zakład pracy w ramach ugody z 1990 r., a jedynie przekazał wniosek F. D. z dnia 23.11.2006 r. o przeliczenie renty z uwzględnieniem w/w dodatkowego wynagrodzenia celem rozpoznania i wydania decyzji, co też zostało wykonane przez organ rentowy. Co więcej prawidłowość działania organu rentowego została potwierdzona prawomocnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 03.04.2008 r. oraz Sądu Apelacyjnego z dnia 21.10.2008 r.

Stanowisko Sądu w tym zakresie jest w pełni prawidłowe i wyczerpujące, toteż Sąd Apelacyjny podtrzymuje je w całości.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje, że po przeprowadzeniu analizy akt sprawy, jak również po zapoznaniu się z treścią zaskarżonej decyzji oraz zarzutów podniesionych zarówno w odwołaniu, jak też w apelacji, brak jest podstaw do podważenia prawidłowości zaskarżonej decyzji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ustawą z dnia 13.01.2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 118), ustawodawca wprowadził nowe zasady waloryzacji świadczeń z ubezpieczenia społecznego to jest tzw. waloryzację kwotową.

Zgodnie z art. 4 ust 2 powołanej wyżej ustawy, waloryzacja podstawy wymiaru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polega na pomnożeniu podstawy wymiaru świadczenia przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji.

Natomiast według ust. 1, w 2012 r. waloryzacja od dnia 1 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71 zł.

Organ rentowy decyzją z dnia 1 marca 2012 r. dokonał waloryzacji świadczenia rentowego wnioskodawcy z uwzględnieniem powołanych wyżej przepisów, co oznacza, iż przeprowadził ją w sposób prawidłowy.

Przepisy te mają charakter obowiązujący zatem znajdują one zastosowanie w obrocie prawnym. Fakt zaskarżenia ustawy do Trybunału Konstytucyjnego nie stanowi postawy do pomijania tejże regulacji, ani też do zawieszenia toczącego się postępowania na mocy art. 177 kpc.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, że brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy albowiem stanowi ona jedynie polemikę z prawidłowo wydanym rozstrzygnięciem, która nie została poparta żadnymi istotnymi dla sprawy dowodami, a która opiera się wyłącznie na błędnym, subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy o słuszności jego roszczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako oczywiście bezzasadnej.

R.S.